

DOMINIC SANDBROOK

**NAGY
SÁNDOR**

Illusztrálta *Edward Bettison*

Opłn Books

PROLÓGUS

Az álmom

Gyönyörű nap volt, a nap forrón sütött és magasan állt a tisztán kéklő égen. A fény táncolt a Hellészpontosz, az Európát Ázsiától elválasztó tengerszoros vizén.

A fiatalember a hajója kormányánál állt. Alacsony volt, széles vállú, eleven szemű, s fakószőke haja göndör fürtökben hullott a nyakába.

Egész életében erre a pillanatra várt. Kisfiúként, amikor barátaival az erdőben bolyongott, elképzelte, hogy ő maga vezeti a flottát a tengeren, társaival együtt a partra rohan, és karddal meg lándzsával pusztítja el az ellenséget.

Harcosnak született, és annak is nevelték. De álmodozó is volt. Szerette a könyveket és a költészetet, a találós kérdéseket, a meséket.

Mindenekelőtt kalandról álmodott. Látta magát hegyeket mászni, sivatagokat átszelni, és új, ismeretlen földeket felfedezni.

Most megvalósította az álmát. Az evezősök meghúzták a lapátokat, a szellő belekapott a vitorlákba, ő pedig fejét az égnek vetve kacagott örömében.

Amikor a csatorna közepénél jártak, szolgálai elővezettek egy bikát, amelyet a tenger istenének, Poszeidónnak szántak áldozatul.

A fiatalember felemelte a kését. Csak egy pillanatig tartott. Amikor befejezte, a feje fölé emelt egy arany borosserleget, és tartalmát a habokba öntötte – ajándékkul a Néreidáknak, a tengervizek nimfáinak.

Ázsia partja egyre nőtt, egyre szélesedett. A fiatalember fényes páncéljában ragyogva nézett szembe a keleti parttal. A szeme csillogott az izgalomtól. Jobb kezében lándzsa villant.

A part egyre közelebb és közelebb jött. A homok csikorgott a hajótest alatt.

Aztán a vízbe ugrott, és lándzsája ragyogó ezüstívben suhant át a levegőn, majd a homokba fúródott.

Ekkor a fiatalember felemelte a hangját, túlharsogva a hullámokat. Ez annak a jele, kiáltotta, hogy az istenek neki adták egész Ázsiát, a lándzsával nyert díjként!

A mögötte lévő hajókról felhangzott az éljenzés. Emberei, százak és ezrek ugrottak a sekély vízbe, követve királyukat Perzsia földjére.

A fiatalembert Alexandrosznak hívták; a neve azt jelenti, „férfiak védelmezője”. Ma Nagy Sándorként ismerjük.

Több mint kétezer évvel ezelőtt élt, a Krisztus előtti 4. században. Már akkoriban is a bátorság és a kellelem megtestesítőjének tűnt. Annyi kalandot élt át, ami még a legtalálékonyabb mesemondók fantáziáját is túlszárnyalta.

A Makedón Királyságban, az ókori görög világ peremén fekvő vad birodalomban született Alexandrosz már tizenévesen megívta első csatáit. Gyermekkori barátai mellett lovagolt a háborúba, egy saját maga által megszelídített ménen.

Húszévesen lett király, és a történelem egyik legkülönlegesebb kalandozására vezette embereit. Dicsőségre áhítozva kelt át velük a tengeren, hogy együtt harcoljanak Perzsia nagykirálya, a világ leghatalmasabb uralkodója ellen.

Sok ezer mérföldön át meneteltek, csatát csatára nyerve. Átkeltek Szíria hegyein és Egyiptom sivatagain; látták a piramisokat és a Nílust.

Alexandrosz és barátai egzotikus templomokat látogattak meg, és titokzatos, túlvilági istenek tanácsát kérték. Meghódították az akkori világ egyik legnagyobb városát, és hihetetlen értékű kincsek kerültek a birtokukba.

És még mindig mentek: kelet felé, egyre keletebbre, a felkelő nap irányában. Megmászták Afganisztán

hegycsúcsait, és átkeltek India folyóin. Találkoztak istennel és elefántokkal, rablókkal és hercegnőkkel.

És aztán, amikor a világ vége már majdnem a láthatáron volt – nos, ezzel elárulnánk a végét.

Alexandrosz világa, több mint húsz évszázaddal ezelőtt, nagyon különbözött a miénktől. Nem voltak modern gyógyszerek, nem voltak autók, nem voltak számítógépek. Mítoszokkal és legendákkal átszőtt világ volt, de lakói számára éppoly valóságos, mint számunkra a mi világunk.

Az ókori Görögország nem egyetlen ország volt, hanem egymással versengő városok és királyságok csillagképe, amelyek nagyjából ugyanazt a nyelvet beszélték, és ugyanazokat az isteneket imádták.

Középpontjában a Földközi-tenger állt, különösen annak északkeleti sarka, amelyet Égei-tenger néven ismeretek. Ahogy a filozófus Platón fogalmazott, a görögök úgy éltek a partjain, mint „a békák a tó körül”.

A külvilág nagy része rejtély volt számukra. Tudtak az ókori Egyiptom nagy civilizációjáról, és jól ismerték gigantikus, ám rettegett szomszédjukat, Perzsiát, amely a mai Közel-Keletet uralta. De a görögök keveset tudtak Észak-Európáról vagy Afrikáról, gyakorlatilag semmit

Indiáról, és egyáltalán semmit Kínáról. Továbbá a leg-halványabb sejtelmük sem volt arról, hogy az amerikai kontinens egyáltalán létezik.

Sok szempontból sötét és veszélyes világ volt ez. A betegségek nagyon gyakoriak voltak. Sokan már negyven-éves koruk előtt meghaltak, de az embereknek körülbelül a fele még tizenéves korát sem érte meg.

A nőknek általában otthon kellett maradniuk gyermekeket nevelni. A legtöbb férfi a földeken dolgozott, és olyan becsületkódex szerint élt, amelyet sokan közülünk ijesztően erőszakosnak találnának.

Mégis, Alexandrosz világa a maga módján a fény és a szépség helye volt. A görögök imádták a költészetet, és csodálatos drámákat alkottak.

Szerettek vitatkozni, lenyűgözték őket az új ötletek és eszmék. Tanulmányozták a matematikát és a természetet, a csillagok mozgását és az emberi test működését. A görögök voltak azok, akik perzsa szomszédaikkal, Egyiptommal és később Rómával együtt lerakták mai civilizációnk alapjait.

Alexandrosz azonban nem akármilyen görög volt. Már fiatalon is hitte, hogy ő más, különleges sorsú fiú. Az első görög történetírók úgy vélték, mély vágyakozás vezérelte valami olyan dolog után, ami a közönséges földi halandók számára elérhetetlen.

Ez volt az, ami Alexandroszt különlegessé tette. Sok más fiú is álmodozott szörnyetegölő hősökről, például Thészeuszról, Perszeuszról és Héraklészről, de soha